

בלבבי

וזאת הברכה

עבודת ההנרה
בגבולות הנברא

בלבבי משבן אבנה

השיעורים של הרב זמינים ב"קול הלשון"

073.295.1245 ישראל | 718.521.5231 USA

עבודת ההכרה בגבולות הנברא

ענין ה'ברכה' לפני מיתתן של צדיקים

"וזאת הברכה אשר ברך משה איש האלהים את בני ישראל לפני מותו" (ל"ג, א).
"לפני מותו" כמו שאומר רש"י (מובא בדפו"י) שדרך הצדיקים שמברכין לפני מיתתן כמו שנאמר אצל יצחק "ואברכך לפני מותי" (בראשית כ"ז, ז).
כלומר, זמן של מיתה, הוא זמן הרי שכולו מציאות של קללה, עצם המיתה היא תולדה של קיללת אדם הראשון "ביום אכלך ממנו מות תמות", "עפר אתה ואל עפר תשוב".
ואצל הצדיקים הזמן של מיתה "ויהפוך ה' אלוקיך את הקללה לברכה", מתהפך אצלם תפיסת המיתה שהוא זמן של קללה למציאות של ברכה - "ואברכך לפני מותי", 'לפני מותו' - 'וזאת הברכה'.
בפשוטם של דברים א"כ, זמן של מיתה הוא זמן של קללה, הוא זמן של קלקול, הוא זמן שכל מציאותו - מלאך המוות שולט באדם, שורש מציאות הרע 'הוא שטן, הוא יצה"ר, הוא מלאך המוות'.
אבל יש פנים עמוקות יותר למציאות המיתה, זה נקרא: "מיתתן של צדיקים". "מיתתן של צדיקים מכפרת" (מו"ק כ"ח ע"א), היצה"ר - המלאך המוות, לא שולט בהם, כמו שאומרת הגמ' בסוף פ"ק דב"ב (ז"ע"א), "שלשה לא שלט בהן יצר הרע, [מלאך המוות]", וגם אצל משה כמו שאומר רש"י (מובא בדפו"י) שבא אליו מלאך המוות להורגו ועיכבו משה, ואז הוא אמר: "וזאת הברכה אשר ברך משה איש האלקים את בני ישראל לפני מותו".
כלומר, מה שמשה רבינו עיכב את מלאך המוות - 'שורש הרע', זה לא רק עיכוב בעלמא שהוא מעכב את מלאך המוות מלהורגו, אלא כאשר מגיע אליו מלאך המוות אז מתראה כח המוות דקלקול, ומשה רבינו "מברך את בני ישראל" כלומר, הוא הופך את הקללה לברכה, המלאך המוות ממתין לו עד שהוא יברך, ועי"כ מתקיים בו "ברצות ה' דרכי איש גם אויביו י שלימו עמו" (משלי ט"ז, ז).

מוות דקדושה- מציאות הסוף והגבול שבנבדא

נתבונן ונבין בס"ד מה הם הפנים העמוקות של "ויהפוך את הקללה לברכה" שמציאות של מוות הופך מציאות של קללה למציאות של ברכה.

'מוות' במובן הפשוט של האדם 'ימי חיינו בהם שבעים שנה ואם בגבורות שמונים שנה', ו'סוף כל האדם למיתה', מגיע זמן של הסתלקות מן העולם.

אבל ההגדרה העמוקה יותר של מציאות המוות: "סוף כל האדם למיתה", כלומר, כל דבר בבריאה, כל דבר שהוא 'נברא' יש לו מציאות של סוף. הוא ית"ש אין סוף ואין תכלית אין לו ראשית ואין לו אחרית. אבל הנבראים הם 'בעלי גבול', ויש להם מציאות של ראש, מציאות של תוך ומציאות של סוף.

'מוות' הגדרתו הפנימית, הוא הסוף של הדבר. המוות החיצון זוהי מיתת הגוף יציאת הנשמה וחזרתה למקורה, לשורשה. אבל התפיסה הפנימית שנקראת 'מציאות של מוות' ענינה, ה'סוף' של הדבר, והוא הוא הנקרא מוות דקדושה.

ה'גבול' שבדבר, 'גבול שמת בל יעבורו', כל דבר ודבר יש לו מציאות של גבול- "הן הן גבולות עולם", והגבול של כל דבר הוא נקרא המוות של קדושה של הדבר, כשהוא משתלשל למטה זה מוות דקלקול אבל כשמגלים את הדבר בשורשו, מתגלה שזה גבולותיו של הדבר, אם הם גבולותיו של הדבר, זה ההגדרה של סוף דקדושה. בדקות, מוות עניינו שיצרו סוף חדש, לא הסוף השורשי, לא הסוף הראוי לדבר לפי מקורו והיותו, אלא סוף שנתקטן ונעשה קצר יותר הוא נקרא מוות. אבל עצם התפיסה הנקרא סוף היא נקראת כח דקדושה המוות- הסוף של הדבר דקדושה. "הן הן גבולות עולם" (ספ"י פ"ה, ב').

'סוף מעשה במחשבה תחילה'

ולהבין יותר ברור בס"ד, 'סוף מעשה במחשבה תחילה'- הסוף של המעשה הוא נמצא במחשבה תחילה. כלומר, יש ראשית ויש אחרית, "נעוץ סופן בתחילתן ותחילתן בסופן" (שם פ"א, ו'), יש את הראשית יש את התוך ויש את הסוף. וכבר בנקודת הראשית האדם רואה את מציאות הסוף.

"סוף מעשה במחשבה תחילה", המעשה גופא הוא הסוף של התהליך. זה מתחיל מהכחות הפנימיים, בכללות: מהרצון, מהחכמה, מההתבוננות, מהתעוררות של המידות, עד שכלי המעשה גומרים. אז עצם המעשה הוא נמצא בסוף. ובתוך

המעשה עצמו יש תחילת מעשה ויש סוף מעשה. וזה עומק ההגדרה 'סוף מעשה' ראשית שהמעשה הוא האחרית של הדבר – "עולם העשייה", ויתר על כן יש את הסוף שבתוך המעשה עצמו.

לפ"ז כח הסוף דקדושה שמתגלה אצל האדם, מונח בו [בכללות] ב' חלקים: א. ההכרה בעצם זה שהוא נברא בעל גבול. ב. ההכרה בפרטי מידות גבולותיו.

החלק הראשון שבהכרת הגבול – ההכרה בעצם זה שהוא נברא בעל גבול

החלק הראשון זה עצם הקליטה – ההסכמה במעמקי הנפש שכל תפיסת האדם היא במדריגה שנקראת סוף. התפיסה הזו היא התפיסה הנקראת במעמקים: ההסכמה להיות 'נברא'. מי שלא מסכים לדבר הזה, בדקות, זה אותם אלו שנאמר עליהם רחמ"ל: "עשו עצמן אלוה". "עשו עצמן אלוה" כלומר, הם לא הסכימו שהם בעלי גבול, הם לא הסכימו שיש להם מציאות של סוף, אלא הם תפסו את עצמם ח"ו כמציאות שאין להם מציאות של סוף.

א"כ, הכח הראשון במעמקי הנפש 'כח המוות' בשורשו בקדושה כמו שהוזכר, הוא עצם תפיסת מעמקי הנפש שהנפש תופסת שיש לזה מציאות של גבול, מציאות של סוף. וההסכמה לעצם כך שהאדם יש לו גבול 'הן הן גבולות עולם', שהאדם יש לו מציאות של סוף, שהנברא בכללותו יש לו מציאות של סוף, זה עצם ההסכמה להיות נברא.

זה מה שנאמר במעשה בראשית כמו שאומרת הגמ' (חולין ס' ע"א), שמעשה בראשית 'לדעתן נבראו לרצונם נבראו' כלומר, התגלה בהם ההסכמה להיותם נברא. זה הכח הראשון שנקרא סוף דקדושה – שורש המוות דקדושה.

אחרי שיש לאדם את הכח הכללי בנפש, את התפיסה העמוקה ביותר של הסוף, כאן מגיע כבר השלב הבא, אבל ראשית צריך שיהיה השלב הראשון.

הנפירה בגבול הנבוא – שורש חטא אדה"ד

ולהבין ברור יותר את השלב הראשון, ככל שהאדם לא מעמיק חקר ומסכים בדעתו שיש לו גבול, שיש לו סוף, אז בדקי דקות יש בו ניצוץ של כפירה ח"ו של "עשו

עצמן אלוה", ובוזה הוא מנסה לערב את עצמו במציאות הבורא ית"ש כביכול, "הוי דומה לו" מצד הקלקול.

זה הרי שורש חטא אדם הראשון שפיתה הנחש את החוה, "כי יודע אלוקים כי ביום אכלכם ממנו והייתם כאלוקים יודעי טוב ורע", אבל היסוד הוא- "והייתם כאלוקים"- מה הוא בורא עולמות אף אתם בוראי עולמות, כלומר מה הוא יכול לבורא דברים ואין לו סוף, אף אתם יכולים לברוא דברים ולא יהיה לכם סוף.

נחש, מה שהוא מפתה את חוה, ובהרחבה יותר את אדם וחוה, הוא מפתה אותם בתפיסה של "והייתם כאלוקים", כלומר, אי הסכמה להיות הנברא בעל גבול וככל שהאדם לא מעמיק חקר ומגיע להסכמה העמוקה הזו בנפש, אז בדקי דקות בנעלמות הפנימית של הנפש, ברוב המקרים זה לא נמצא באיתגליא, אבל זה נמצא במעמקי הנעלמות של הנפש, שם הנפש יש לה כביכול תפיסה שהיא יכולה להיות ג"כ מעבר לגבולות, ובדקי דקות זה נקרא בלשון רבותינו "ניצוץ בורא בנברא" מצד הקדושה, זה חלק של "ושכנתי בתוכם" זה החלק שנאמר בו "ישראל חלק אלוק ממעל", אבל כשמשתמשים בכח הזה בתפיסה הזו, בהויה הזו, לכח הנפול אז האדם בתפיסה של "עשה עצמו אלוה".

הנפירה בגבול הנבדא- הכח המעלים ביותר לבורא ית"ש

וכאשר זה מתגלה במעמקי הנפש [בד"כ ברוב המקרים זה לא נמצא כלל באיתגליא, אבל זה נמצא במעמקי הנפש], זה הכח המעלים ביותר לבורא ית"ש, כי כביכול הגבול אינו יכול להעלים על האין סוף, כי האין סוף הוא אין סוף והגבול הוא גבול.

וכמשל גשמי דבר שאורכו ב' אמות אם נשים עליו דבר שאורכו אמה, הרי שהוא לא יסתיר את הדבר שהוא ב' אמות, הוא יסתיר רק את חלקו, אבל עדין הדבר שהוא ב' אמות יתגלה מפני שהוא גדול יותר. בכדי להסתיר דבר צריך ששיעור כח המסתיר יהיה כפי שיעור כח הדבר הנסתר, ולפ"ז לכאוי מציאות הנברא הוא גבולי, מציאות הבורא- אין סוף, אז איך נברא מעלים ומסתיר את מציאות הבורא?

[פנים א' להבנת עומק הסוגיא-] מפני שהנברא תופס את עצמו בדקות שאין לו סוף, הרי שכח המסתיר הוא כביכול אין סוף, ולכן הוא יכול להסתיר את האין סוף. כמובן שהדברים דקים מאד במעמקי הנפש, אבל זה השורש הדק הנעלם העמוק מאד בנפשו של האדם שהוא מסתיר על מציאות הבורא.

אבל כאשר האדם זוכה להבנה בהירה, להכרה בהירה במעמקי הנפש להיותו מבעלי הגבול, "הן הן גבולות עולם", כאשר זה מתגלה בבהירות בנפשו של האדם, אז זה ההבחנה של "איזהו חכם המכיר את מקומו" (אבות פ"ו מ"ו), אין לך דבר שאין לו מקום (שם פ"ד מ"ג), הוא מכיר את מקומו וגבולותיו שזה בחינת אדם קונה מקומו ד' אמות, כלומר הוא בתפיסת הגבול [זוהי תפיסת הד' אמות שורש הגבול], התפיסה הזו בעצם מכריחה א"כ שהנברא לא יכול להעלים את מציאות הבורא, הוא מסלק את תפיסת הקלקול של "והייתם כאלוקים" ומגלה את האמת הבהירה והברורה: "יש בורא אין סוף, ויש נברא שהוא בעל גבול".

כשהכח הזה מתגלה עמוק עמוק בנפשו של האדם ויוצא מהכח לפועל, אז אין מציאות שהנברא יכול להעלים בורא, ואז האדם זוכה לגילוי אין סוף בנפש. אם האדם לא זכה לגילוי האין סוף בנפש, על דרך כלל ההגדרה היא, מחמת שבשורש השורשים יש לו נעלמות כי אין לו עדין את ההכרה הבהירה בהיותו נברא בהיותו בעל גבול, ולכן כביכול הוא יכול עדין להסתיר על מציאות הבורא ית"ש.

עד השתא א"כ נתבאר בס"ד החלק הראשון של כח השורש של המוות דקלקול איך מתראה השורש של המוות בתיקון, כמשנ"ת הוא הכח הגבולי התפיסה הבהירה של מציאות הגבול, שכל מציאות הנבראים בכלל והאני הפרטי של האדם בפרט, הוא בר גבול. זה שורש מוות דקדושה בשורשו – מציאות תפיסת הגבול כמשנ"ת.

החלק השני שבהכרת הגבול – בפרטי מידות גבולותיו

החלק השני של מהלכי תפיסת כח הגבול בנפשו של האדם, זוהי התפיסה הבהירה לתפוס כל פרט ופרט בגבולותיו שלו.

נחזור ונחדד עוד פעם בס"ד, התפיסה הראשונה היא שהאדם תופס שמציאות כל הבריאה כולה הן גבולות, "הן הן גבולות עולם" יש רק אחד שהוא אין סוף הוא ית"ש ואין בלתו, ושאר כל המציאויות הם מציאויות שהם נבראים הם בעלי גבול. זוהי תפיסה אחת כללית שכוללת וחובקת בתוכה את כל הנבראים כולם כי כולם נכנסים תחת אותו תפיסה שכולם בעלי גבול, משא"כ הוא ית"ש שאין לו סוף.

על גבי זה, השלב הבא הוא זה להגיע לתפיסה השניה לבוא ולמדוד מדידה שזה סוד 'שיעורין דקדושה', המדידה והגבולות של כל דבר בפרטות במציאות הבריאה.

וא"כ לאחר התפיסה הכוללת שהאדם חי בהבנה בהכרה בהירה בנפשו שעצם מציאות הנבראים הם בעלי גבול, כאן חל מציאות הדבר באופן הנוסף שבעבודה, שהאדם מגיע להכרה הבהירה בפרטות של כל דבר מהו גבולותיו שלו.

ועיקר העבודה של האדם הוא כמובן עבודת האדם עם עצמו להגיע להכרה הבהירה מה הם גבולותיו שלו.

ב' החלקים שבהכרת גבולות עצמו

וזה עצמו [החלק השני] מתחלק לשני חלקים:

עצם כך שהאדם תופס את עצמו 'בעל גבול', זו התפיסה הראשונה. התפיסה השניה כמו שנתבאר הוא בא להכיר את גבולות נפשו שלו, וזה גופא מתחלק לשני חלקים כמו שהוזכר. החלק הראשון: זה תפיסת גבולותיו בשורשו.

מהם הגבולות הגמורים של עומק שורש נשמתו, החלק השני הוא תפיסת הגבול מהם הגבולות בהם הוא נמצא עכשיו, לפי מדריגתו שלו.

החלק הראשון 'הכרת גבולותיו בשורשו'

החלק הראשון הוא חלק שהרבה יותר רחוק מההשגה, כי על מנת להשיג את אותו דבר האדם צריך להגיע למוש נשמתו, או שיש לו גילוי של נביא, מה הם גבולותיו של נפשו.

אבל זולת זה, כל זמן שהאדם לא הגיע לשורש נשמתו, או שאין לו גילוי של נביא, מהיכן הוא ידע מה הם הגבולות הגמורים של עומק נשמתו, הוא לא משיג את שורש עצמו ולכן הוא לא מכיר את גבולותיו שלו.

לכן החלק הזה הוא חלק עליון גבוה מאד ששייך רק ליחידים.

החלק השני 'הכרת גבולותיו במדריגתו עכשיו'

אבל עיקר העבודה של כל אדם ואדם למעשה, יותר קרוב "בפיך ובלבבך לעשותו", היא ההכרה של האדם מהם הגבולות שלו עכשיו. בלשון אחרת והיינו הך, מה הוא מדריגתו שלו שבו הוא נמצא, והמדריגה הזו, זה הגבולות שבהם הוא עכשיו נמצא.

וא"כ, יש את החלק הראשון שנתבאר שזה עצם ההכרה שהנברא הוא בעל גבול, החלק השני שנתבאר הוא שהאדם עצמו יש לו את גבולו בשורשו, ויש לו את גבולו שהוא נמצא בו עכשיו.

הכרת הגבול בשורשו צריך להגיע בשורש או ע"י הגדה של נבואה או מעין כך רוח הקודש. אבל עיקר החלק שהוא החלק השני שבשני, הוא שהאדם מכיר את גבולותיו שלו איפה הוא נמצא.

אם אין לאדם את ההסכמה שהוא בעל גבול הוא כמובן לא יסכים לגבולותיו הפרטיים, לכן זה בנוי כמו שהוזכר בס"ד, שלב ע"ג שלב, אחרי שהוא מכיר ומסכים שהוא נברא בעל גבול, הוא בא להכיר את הגבולות שלו.

ובדקות עוד יותר, החלק האחרון שהוזכר שהאדם צריך להכיר את גבולותיו שלו, גבולות הנפש במדריגתו עכשיו היא גופא מתחלק לשני חלקים.

[נסכם את הדברים עד השתא שיהיה ברור, יש את החלק הראשון שאדם מסכים ומכיר ומבין הכרה בהירה שכל הנבראים בעלי גבול, יש את החלק השני שהאדם מכיר את הגבולות הפרטיים שלו, גבולותיו הפרטיים שלו גופא נחלקו לשני חלקים, החלק הראשון זה הגבולות בעצם הווית נשמתו שמצד כך הוא מכיר מה הם הגבולות בשורשו. החלק השני מה הם גבולותיו עכשיו, והיא גופא החלק הבזה האחרון מה הם גבולותיו עכשיו מתחלק לשני חלקים:]

'רצוא' ו'שוב' - גבול תנועת האדם

שני החלקים הללו נקראים בלשון הפסוק ובהרחבה בלשון רבותינו: "רצוא ושוב", בתוך המדריגה שבה האדם נמצא עכשיו, הוא לא עומד על עומדו, האדם בפרט והבריאה בכלל שהיא צורת אדם, היא במדריגה בתפיסה של תנועה, כל דבר בבריאה היסוד הראשון שנברא הוא יסוד הרוח, כח התנועה, כלומר, המציאות של כל נברא היא מתנועעת, ובדקות זה עצם הויתו הוא תנועה.

וא"כ, מצד היות הנברא בר תנועה, הרי שיש לכל תנועה בהכרח שני קצוות, דבר המתנועע אנה ואנה, מתנועע וחוזר, מתנועע וחוזר, [וקצוות אלו הם גבולותיו].

ב' אופני תנועה באדם ולפ"ז ב' הבחינות בגבולות מדריגתו

בהגדרה החיצונית אדם הולך ממקום למקום אז הוא מתנועע למקום אחר, ממקום זה למקום אחר, זהו התנועה החיצונית שמתגלה בבריאה, זה "יילכו מחיל אל חיל" [תהלים ד', ח'].

התנועה הפנימית שהיא שורש התנועות שבבריאה, היא נקראת שעשועים, "ואהיה אצלו שעשועים יום יום" שנאמר על התורה הקדושה, "הבן יכיר לי אפרים אם ילד שעשועים".

מה ההבדל בין תנועה של בוגר לתנועה של ילד. תנועה של בוגר הוא הולך ממקום למקום, תנועה של ילד הוא מתנועע בתוך אותו מקום, זה נקרא 'שעשוע', קודם שנברא העולם התנועה היתה בבחינת שעשוע לא ממקום למקום, זה שורש עומק התנועה בנפשו של האדם.

ונחدد עוד פעם, הוזכר שיש באדם כח של תנועה, התנועה עצמה נחלקת לשני חלקים חיצוניות התנועה ופנימיותה. חיצוניות התנועה, האדם מתנועע ממקום למקום ממדריגה למדריגה, ומצד כך, הוא הולך ומתנועע, הולך ומתנועע. אבל פנימיות התנועה בנויה באופן שונה: האדם מתנועע מצד לצד באותו מקום עצמו, זהו עומק הפנימיות של התנועה שנקראת 'שעשועים' בנפש.

ובדקות יותר, גם תנועה ממקום למקום על אף שהאדם כל הזמן מתקדם עוד ועוד, אבל בדקות הוא מתקדם קצת, וחוזר מעט חלילה אחורה, מתקדם עוד מעט וחוזר מעט חלילה אחורה. ולכן בעומק אין תנועה גמורה רק לכיוון אחד במעמקי נפשו של האדם, אלא לעולם כל תנועה אפילו אם היא תהיה תנועה להגיע למקום בבחינת 'סוף מעשה במחשבה תחילה' להיכן שהוא הולך, אבל לעולם יהיה תנועה גם אחורה. במעמקי התנועה בנפשו של האדם, התנועה באותו מקום רצוא ושוב רצוא ושוב. ולכן, ההכרה של גבולות נפשו של האדם הם נחלקים למה שהוזכר השתא.

גבול מדריגת האדם לבחינת הרצוא ושוב החיצונית

מצד תנועה החיצונית של הנפש, אז האדם מגדיר איפה הוא נמצא והוא מגדיר להיכן הוא רוצה להגיע. אם הוא זכה והוא מכיר את שורש נשמתו זה המקום האחרון אליו רוצה להגיע, זה מה שהוזכר לעיל, אבל גם אם האדם לא זכה והוא לא מכיר את שורש נשמתו, אבל הוא מגדיר לעצמו שאיפות להיכן הוא רוצה להגיע, ואז

יש לו את הקצוות איפה הוא נמצא עכשיו, ולהיכן הוא רוצה להגיע בסוף סוף מעשה במחשבה תחילה, זה סוג אחד של גבול בנפש- במדריגה שנמצא עכשיו להיכן הוא שואף להגיע.

גבול מדריגת האדם לבחינת הרצוא ושוב הפנימית

אבל בדקות בתוך המדריגה שבה הוא נמצא עכשיו יש רצוא ושוב, ובלשון אחרת בדברי רבותינו כידוע, גדלות המוחין וקטנות המוחין, כלומר יש לו תנועה של רצוא ושוב במעמקי נפשו, והוא צריך להכיר איפה ה'רצוא' שלו איפה הגדלות המוחין שלו, ואיפה ה'שוב' שלו שזה נקרא הקטנות המוחין שלו.

ובדקות עוד יותר, יש רצוא ושוב בנפש מתקופה לתקופה, והיא בכללות נקראת גדלות המוחין וקטנות המוחין. ויש רצוא ושוב בנפש בתוך הגדלות עצמו, בתוך הקטנות עצמו, זוהי התנועה הכללית של רצוא ושוב והתנועה הפרטית של רצוא ושוב.

התנועה הכללית של רצוא ושוב זו היא תנועה של גדלות המוחין בתקופות מסוימות, וקטנות המוחין בתקופות מסוימות. ימי האהבה כלשונו של ספר הישר בתקופות מסוימות, וימי השנאה בתקופות אחרות, אבל בדקות יותר, בתוך כל תקופה ותקופה בתוך כל מדריגה בפרטות, יש את הרצוא ושוב הפרטי בתוך אותה מדריגה עצמה.

סיכום מדריגות ההכרה בגבול

בדקות א"כ, יש גבולות של עצם כללות הבריאה, יש גבולות של שורש נשמתו של האדם, יש גבולות של סוף מעשה במחשבה תחילה לאיפה הוא שואף להגיע שאיפות אמת, יש גבולות ברצוא ושוב בתקופות של האדם ימי האהבה וימי השנאה גדולת המוחין וקטנות המוחין, ויש גבולות שבכל יום ויום שעה שעה, האדם יש לו בכל פרט רצוא ושוב אלו הם הגבולות שבהם האדם נמצא.

זכות האדם שחי עם בהירות בגבולותיו

ככל שהאדם חי בס"ד בבהירות גדולה יותר באופן של תפיסה שעצם הנפש היא גבולות והוא עמל ומתבונן להכיר את הדקויות של כל גבול וגבול שבתוכו הוא נמצא זה עומק ההבחנה של דברי רבותינו הידוע "רצונך לחיות מות עד שלא תמות", כלומר, כפשוטו כוונת הדבר, תמסור נפשך על קדושת ה', שזה מוות דקדושה- מסירות נפש. ובוודאי שזה אמת. אבל פנים נוספות לסוגיה, הגדרת הדבר הוא, לגעת כל פעם ופעם מתוך הכרה בהירה, בגבולות של הדברים שהאדם נמצא בתוכם.

זה נקרא 'מיתתן של צדיקים', זה אותו כח בנפש שהאדם חי כסדר מכח הגבולות. מתוך בהירות עצומה בגבולות של נברא, מתוך בהירות עצומה בגבולות של שורש נשמתו, מתוך בהירות עצומה של גבולות של שאיפות "סוף מעשה במחשבה תחילה", מתוך בהירות עצומה של הגבולות של ימי האהבה והשנאה, ימי ה'גדלות המוחין' וה'קטנות המוחין'. מתוך בהירות עצומה בכל זמן בכל פרט מה הוא הרצוא ושוב הפרטי של הנפש מהם הגבולות הפרטיים של אותו זמן, באופן כזה, אז האדם חי 'אדם' מלשון מידה מלשון מדידה, הוא מכיר ויודע את גבולותיו שלו. כשהכלי הזה של המדידה, של הגבולות, הוא בנוי בנפש האדם, זה הכלי האמיתי לשכון בו אור אין סוף.

"כשהוא רוצה משרה שכינתו בין בדי ארון" כמו שאומרים חז"ל, אור אין סוף שורה בתוך הגבול ואז האדם זוכה לאור אין סוף ניצוץ בורא בנברא, אבל כ"ז דווקא כאשר יש בהירות בגדרי הנברא ובגבולותיו כמש"נ.

זה עומק הדבר "וזאת הברכה אשר בירך משה איש האלוקים את בניי לפני מותו", מצד אחד זה 'מותו' זה ה'סוף' זה הפרשה האחרונה בתורה סוף של תורה. אבל מאידך כשמתגלה הסוף דקדושה, אז מתגלה ה"יוסף", מתגלה הברכה, ההברכה, ההמשכה, מציאות הנוספת. ככל שהכלי יותר בגבולות הקדושה, כך זוכים להשראת השכינה ולאור אין סוף בתוכה, ולברכה השלימה "עד שיבלו שפתותיכם מלומר די" כל גבולי בגבולות בהירים הוא כלי גמור להשראת אור אין סוף, אין בלתו, אין עוד מלבדו.

שאלות בכל הנושאים יתקבלו בברכה
במערכת השו"ת ויועברו למורינו הרב שליט"א

דוא"ל: rav@bilvavi.net | פקס: 03-548-0529

[לקבלת תשובה בפקס, נא לציין מספר פקס שזמין תמיד, או את מספר התא-קולי של הפקס]

הבהרה: מעת קבלת השאלה במערכת, זמן החזרת התשובה נמשך בין כשבוע לשלושה שבועות על דרך כלל. אם לא נתקבלה תשובה עד זמן זה, ניתן לפנות למערכת על מנת לברר את סיבת הדבר [בצירוף מספר השאלה], באופנים הבאים:

דוא"ל: info@bilvavi.net | פקס: 03-548-0529

לקבלת העלון השבועי בדוא"ל,
וכן מקבץ שאלות ותשובות לפי סדר הפרשיות,
יש לשלוח בקשה לכתובת:

info@bilvavi.net

[לקבלת העלון השבועי והשו"ת דרך הפקס, יש לשלוח בקשה למספר הפקס 03-548-0529]

לבידורים בנושאי "בלבבי משכן אבנה" ניתן לפנות למערכת באופנים הבאים:

טלפון 052-763-8588 ■ פקס 03-548-05294 ■ ת.ד. 16452 ירושלים מיקוד
info@bilvavi.net ■ 9116302

שיעורי מורינו הרב שליט"א מופיעים ב"קול הלשון"
ישראל 073.295.1245 | USA 718.521.5231

שיעורים שבועי

אנציקלופדיה מחשבה
חולון יום ד' 20:30
משפ' אליאס
רח' קדמן 4
לפרטים 050.418.0306

אנציקלופדיה עבודת ה'
ירושלים - יום ג' 20:30 בדיוק
ישיבה ראשית חכמה
רח' בן ציון אטון 8 הר חוצבים
לפרטים 052.765.1571